

Kitab Daniel - Nomer Satus Sewidak Loro

Wektu Kenabian Roma: Mbabar Wahyu kasebut

Jeff Pippenger

2024-03-27

Roma netepake wahyu iku, lan Roma kawedhar ing “wektuné”. Iki sawijining pratelan déning Sister White nalika panjenengané mratélakaké apa sing mesthiné dipahami minangka prakara sing cetha:

“Wahyu iku kitab kang kasêgel, nanging uga kitab kang kawuka. Ing jeroné kacathet prakara-prakara nggumunaké kang bakal kalakon ing dina-dina pungkasan sajarahing bumi iki. Piulang-piulang ing kitab iki cetha lan mesthi, dudu samubarang kang mistis lan ora bisa dimangertèni. Ing kono garis pameca padha dijupuk kaya ing kitab Daniel. Sawenèh pameca wis diambalaké manèh déning Allah, supaya kanthi mangkono katuduhaké yèn iku kudu diparingi wigati. Pangéran ora mbalèni prakara-prakara kang ora gedhé wigatiné.” Manuscript Releases, jilid 9, 8.

“Pangéran ora mbalèni prakara-prakara kang ora pati wigati,” lan “wektu-wektu” kang magepokan karo Roma dibalèni bola-bali. Iku prakara kang “banget wigati” kanggo mangertèni “wektu” kang magepokan karo Roma, awit prakara iku kang mbabarake Roma minangka pokok pawarta kang netepake wahyu mau. Pitu kaping rolas atus sawidak taun pamaréntahan kepausan kasebut kanthi langsung ana ing Daniel lan Wahyu.

Lan dhèwèké bakal ngucapaké pangandika-pangandika gedhé nglawan Kang Mahaluhur, lan bakal nyirnakaké para suci kagungané Kang Mahaluhur, sarta ngira arep ngowahi mangsa-mangsa lan angger-anggering Torah; lan para suci iku bakal kaulungaké marang tangane nganti satunggal mangsa lan kalih mangsa lan satengahing mangsa. Daniel 7:25.

Lan aku krungu wong kang nganggo sandhangan mori alus, kang ana ing sadhuwuring banyuning kali iku, nalika ngacungaké tangané tengen lan tangané kiwa marang swarga, sarta supaos demi Panjenengané kang gesang langgeng salawas-lawasé, yèn iku bakal lumaku sajroning satunggal mangsa, pirang-pirang mangsa, lan satengah mangsa; lan nalika panjenengané wus ngrampungaké nyarèkaké kakuwatané umat suci, samubarang iki kabèh bakal kalakon rampung. Daniel 12:7.

Nanging plataran kang ana ing sanjabaning Padaleman Suci iku aja kokukur, sebab iku wus dipasrahaké marang para bangsa liya; lan kutha suci bakal diidak-idak déning wong-wong mau patang puluh loro sasi. Wahyu 11:2.

Lan Aku bakal maringi kakuwatan marang saksi-Ku loro, lan wong loro mau bakal medhar wangsit sajrone sèwu rong atus sawidak dina, ngagem bagor. Wahyu 11:3.

Lan wong wadon mau mlayu menyang ara-ara samun, ing ngendi dheweke nduwèni papan kang wis kasedhiyakaké déning Allah, supaya ana wong-wong kang maringi

pangan marang dheweke ana ing kono sajroning sèwu rong atus sawidak dina. Wahyu 12:6.

Lan marang wong wadon iku kaparingaké loro swiwining garudha gedhé, supaya dhèwèké bisa mabur menyang ara-ara samun, menyang panggonané, ing kono dhèwèké dipangon sajrone satunggal mangsa, lan rong mangsa, lan satengahing mangsa, adoh saka ngarsané ula mau. Wahyu 12:14.

Lan marang wong iku kaparingan cangkem kang ngucap prakara-prakara gedhe lan panyenyamah; lan marang wong iku kaparingan kuwasa supaya tetep lumaku patang puluh loro sasi. Wahyu 13:5.

Pitu rujukan langsung iki ngaturaké manéka ciri kenabian kang mligi ngenani Roma. Ing ayat-ayat iku Roma kawedharake. Sister White nambahaké yèn mangsa-mangsa iki uga dilambangaké minangka “telung taun satengah utawa 1260 dina.” Sampeyan ora nemokaké “telung taun satengah” utawa “sewu rong atus sawidak dina” ing Kitab Suci. Sister White mung ngginakaké petungan saka pitu rujukan mau miturut sing trep.

Ing pasal 13 (ayat 1–10) katrangan bab kéwan galak liyané diparingaké, “kaya macan tutul,” kang déning naga diparingi “kakuwasané, lan dhamparé, lan wewenang kang gedhé.” Lambang iki, kaya kang wis diyakini déning akèh golongan Protestan, nggambaraké kapausan, kang nggantèni kakuwasan, dhampar, lan wewenang sing biyèn dicekel déning kekaisaran Romawi kuna. Bab kéwan galak kang kaya macan tutul iku diumumaké mangkéné: “Panjenengané diparingi cangkem kang ngucap prekara-prekara gedhé lan pitenah-pitenah.... Lan panjenengané mbukak cangkemé kanggo nindakaké pitenah marang Gusti Allah, kanggo nitenahi asma-Nya, lan kémah suci-Nya, lan wong-wong kang manggon ing swarga. Lan panjenengané diparingi kalodhangan kanggo nindakaké perang nglawan para suci, lan ngalahaké wong-wong mau: lan kakuwasan diparingaké marang panjenengané ngungkuli sakehing kaum, lan basa, lan bangsa.” Ramalan iki, kang meh padha persisé karo katrangan bab sungu cilik ing Daniel 7, temenan nuding marang kapausan.

“Panguwasa kaparingaké marang dhèwèké supaya tetep lumaku patang puluh loro sasi.’ Lan, pangandikané nabi, ‘Aku weruh salah siji saka endhasé kaya tatu nganti mati.’ Lan manèh: ‘Sapa sing nuntun wong menyang panangkaran, dhèwèké dhéwé bakal lunga menyang panangkaran; sapa sing matèni nganggo pedhang, dhèwèké kudu dipatèni nganggo pedhang.’ Patang puluh loro sasi iku padha karo ‘wektu lan kaping lan sapéranganing wektu,’ telung taun satengah, utawa 1260 dina, ing Daniel 7—yaiku wektu sajroning panguwasa kapapan iku bakal nindhes umaté Allah. Mangsa iki, kaya sing wis kasebut ing pasal-pasal sadurungé, diwiwiti kanthi kadhaulataning kapapan, A.D. 538, lan pungkasané ing taun 1798. Ing wektu iku paus digawe tawanan déning bala tentara Prancis, panguwasa kapapan nampa tatuné sing matèni, lan ramalan iku kawujud, ‘Sapa sing nuntun wong menyang panangkaran, dhèwèké dhéwé bakal lunga menyang panangkaran.’” *The Great Controversy*, 439.

Kanthi wewenang ilham kanggo uga nganggep telung taun lan satengah minangka “wektu” kang “mbabar” Roma, pepanggihan-rujukan Kitab Suci liya tumrap Roma banjur katon.

Nanging satemene Aku pitutur marang kowe, ana akèh randha ing Israèl ing jaman Élias, nalika langit katutup telung taun nem sasi, nalika paceklik gedhé nglimputi kabèh tanah iku. Lukas 4:25.

Telung taun setengahé Éliah nggandhèngaké wektu iku karo Isebel, kang dadi pralambang Roma kapalèn ing pasamuwan Tiatira.

Nanging Aku kagungan sawatara prakara kang nglawan kowe, amarga kowe nglilani wanita Yézebel iku, kang nyebut awake dhéwé nabi wadon, mulang lan nasaraké para abdi-Ku supaya padha nglakoni jina lan mangan barang-barang kang dipasrahaké marang brahala. Lan Aku wis maringi wektu marang dhèwèké supaya mratobat saka jinané; nanging dhèwèké ora gelem mratobat. Wahyu 2:20, 21.

“Wektu” sing kaparingake marang pasamuwan kaping papat, kang dipralambangaké déning Izebel, uga minangka sawijining “renggangan wekdal.”

Élias iku manungsa kang padha kagungan rasa lan kelemahan kaya kita, lan dhèwèké ndedonga kanthi temen supaya aja nganti ana udan; lan udan ora tumiba ing bumi sajrone telung taun nem sasi. Yakobus 5:17.

Nalika maringi katrangan manawa patang puluh loro sasi iku padha karo sèwu rong atus sawidak dina, Sister White netepake mangsa iku minangka “dina-dina iku,” kang dirujuk déning Kristus.

Mangsa-mangsa sing kasebut ing kéné—“patang puluh loro sasi,” lan “sewu rong atus sawidak dina”—iku padha, loro-loroné padha nggambarake wektu nalika pasamuwané Kristus bakal nandhang panindhes saka Roma. Sangang atus sewidak taun kawibawaning kapausan diwiwiti ing taun 538 M., lan mulané bakal mungkasi ing taun 1798. Ing wektu iku sawijining tentara Prancis mlebu Roma lan ndadèkaké paus dadi tawanan, lan banjur dhèwèké séda ana ing pangasingan. Sanadyan sawisé kuwi enggal kapilih paus anyar, hirarki kapausan wiwit nalika iku ora tau bisa manèh nggunakaké kakuwatan sing sadurungé tau diduwèni.

“Panganiaya tumrap pasamuwan ora lumaku sajroning kabèh jangka wektu 1260 taun mau. Gusti Allah, amargi sih-rahmat-Nya dhateng umaté, nyepakaké cekaké wekdal pacoban geni ingkang dipunlampahi déning wong-wong mau. Nalika nglairaken pratélan bab ‘kasangsaran gedhé’ ingkang badhé nimpa pasamuwan, Sang Juru Slamet ngandika: ‘Menawa dina-dina iku ora dicekakaké, mesthi ora ana siji waé daging kang bakal kaslametaké: nanging marga saka para pinilih, dina-dina iku bakal dicekakaké.’ Matius 24:22. Lumantar pangaribawa Reformasi, panganiaya punika dipunendheg sadèrèngipun taun 1798.” The Great Controversy, 266.

Kristus lan Sister White netepake ungkapan “dina-dina iku” minangka “wektu” kang ngenali Roma kapausan. Nalika Daniel nyariosaken bab panganiaya kang ndhereki

pamasangan kalungguhan kapausan ing dhamparing bumi ing ayat telung puluh siji saka bab sewelas, piyambakipun nyebat wektu panganiaya iku minangka “pirang-pirang dina.”

Lan bala tentara bakal ngadeg ana ing sisihé, lan bakal najisaké pasamuwan suci kang dadi kekuwatan, sarta bakal nyingkiraké kurban padinan, lan bakal masang pangawur kang njalari karusakan. Déné wong-wong kang tumindak ala marang prejanjian bakal disasarake déning panjilat; nanging umat kang wanuh marang Gusti Allahe bakal santosa lan bakal nindakaké prakara-prakara gedhé. Lan wong-wong kang duwé pangerten ana ing antarané umat bakal mulang marang wong akèh; nanging bakal padha tiba déning pedhang, lan déning geni, déning panangkaran, lan déning pangrampasan, nganti pirang-pirang dina. Daniel 11:31–33.

Roma kaandharaké gegayutan karo wektu kenabian sing disambungaké karo dhèwèké, mulané Paulus ngandika yèn manungsa duraka iku bakal kaandharaké ing “wektuné”. Kasunyatan yèn Roma netepaké wahyu iku, sing manawa kita ora ngerti bakal ndadèkaké kita nemoni karusakan, njlentrehaké sebabé ngapa wektu kenabian iku kerep banget digambarake, lan nganggo akèh cara, awit Gusti Allah “ora mbalèni prakara-prakara kang ora pati wigati.” Ing ayat-ayat sadurungé, pungkasaning mangsa wektu iku uga ditandhani.

Lan wong-wong ing antarané umat sing padha duwé pangerten bakal memulang marang akèh wong; nanging wong-wong mau bakal padha rubuh déning pedhang, lan déning geni, déning panangkaran, lan déning rampasan, nganti pirang-pirang dina lawasé. Anadéné nalika padha rubuh, wong-wong mau bakal oleh pitulungan sethithik; nanging akèh wong bakal nggabung karo wong-wong mau kanthi tembung manis kang mung kanggo ngapusi. Lan sapérangan saka wong-wong sing padha duwé pangerten iku bakal padha rubuh, supaya nyoba wong-wong mau, lan nyucekaké, lan ndadèkaké putih, nganti tekan mangsa wekasan; amarga prakara iku isih kanggo wektu kang wis katetepaké. Daniel 11:33–35.

“wektu pungkasan” iku “isih kanggo sawijining wektu kang wus katetepaké.” Tembung Ibrani kanggo “katetepaké” yaiku “moed,” lan tegesé wektu kang wis ditemtokaké utawa sawijining pepanggihan. Relevansi lan wigatiné “wektu kang katetepaké” ing kitab Daniel katandhani déning sepira kerepé iku kasebut. Sakedhik banget wong Advent Laodikia, menawa ana, sing ngakoni yèn taun 1989 iku sawijining “wektu pungkasan,” mula saka kuwi taun 1989 iku sawijining wektu kang katetepaké. Iku sawijining pepanggihan kang digawé déning Gusti Allah, nalika Panjenengané bakal mbukak segel kawruh kanggo gerakan satus patang puluh papat éwu. Mulané, kitab Daniel maringi paseksi tumrap kasunyatan yèn “wektu kang katetepaké” nandhani rawuhipun “wektu pungkasan”. Ing Daniel wolu, pralambang kenabian iki diwedharaké.

Lan aku krungu swaraning manungsa ana ing antaraning pinggir-pinggir Kali Ulai, kang nguwuh lan ngandika, “Gabriel, gawea wong iki mangerteni wahyu iki.” Mula dheweke banjur nyedhaki panggonan ing ngendi aku ngadeg; lan nalika dheweke teka, aku wedi lan tumungkul sujud kanthi rai tumiba ing lemah. Nanging dheweke ngandika marang aku, “Mangertenana, hé anaking manungsa, amarga wahyu iki ana tumrap wektuning

pungkasan.” Nalika dheweke lagi ngandika karo aku, aku tumiba ing turu jero kanthi rai tumuju ing lemah; nanging dheweke ndemek aku lan ngadegaké aku kanthi jejeg. Banjur dheweke ngandika, “Lah, aku arep ndadèkaké kowé mangerti apa kang bakal kelakon ing wekasaning bebendu, amarga ing wektu kang wus katetepaké pungkasan iku bakal dumadi.” Daniel 8:16–19.

Kados déné ing pasal sewelas, tembung “pungkasan,” ing ungkapan “wektu pungkasan” ing ayat-ayat iki, iku asalé saka tembung Ibrani sing béda karo tembung sing dijarwakaké dadi “wis katetepaké.” “Wektu pungkasan” iku nggambaraké sawijining mangsa sing diwiwiti ing wektu kang wis katetepaké. “Wektu kang wis katetepaké” (moed) iku sawijining panetepan, déné wektu pungkasan (tembung Ibrani “gets”) iku sawijining mangsa wektu, kang diwiwiti ing wektu kang wis katetepaké. Iku “wektu” sing nyatakaké Roma, lan “wektu” iku mangkono wigatiné nganti pungkasaning mangsa wektu iku, sarta mangsa sing ndherek sawisé pungkasan wektu iku, digambaraké déning sawetara seksi. Ing ayat kaping patlikur saka pasal sewelas kitab Daniel, Roma pagan diidhèntifikasi minangka sing mrentah jagad iki sajroning sawatara “wektu.”

Sawijining “wektu” simbolis iku telung atus suwidak taun, awit ing satunggaling taun Alkitabiah ana telung atus suwidak dina. Roma kapir mrentah sajrone “wektu” siji, lan Roma kapapaan mrentah sajrone “wektu, pirang-pirang wektu, lan satengahing wektu.” Roma modhèren mrentah sajrone sawijining “jam” simbolis, utawa sawijining “patang puluh loro sasi” simbolis. Ora ana wektu kenabian sawisé taun 1844, mulane “jam” lan “patang puluh loro sasi” iku minangka mangsa wiwit saka angger-angger dina Minggu sing bakal enggal teka nganti tumekaning panutupaning mangsa kalodhanganing manungsa. Nanging Roma kapir mrentah kanthi kakuwasan kang paling luhur wiwit Perang Actium ing taun 31 SM, nganti Konstantinus mindhah ibukutha karajan menyang Konstantinopel ing taun 330. Kita mangertos bilih ayat-ayat ing ngandhap punika ngandharaken bab Roma kapir, awit Kristus dipratelakaken minangka “pangeraning prejanjian” kang “bakal dipunremuk” nalika Panjenenganipun kasalib. Kakuwatan ingkang nalika punika mrentah yaiku Roma kapir, mila ayat-ayat ingkang samenika badhe kita tingali punika nandhesaken Roma kapir.

Lan ana ing papané bakal ngadeg wong asor, kang marang dhèwèké ora bakal diparingi pakurmataning kraton: nanging dhèwèké bakal teka kanthi tentrem, lan ngrebut kraton kanthi tembung-tembung panyembah. Lan kanthi lengen-lengené banjir wong-wong mau bakal kasirnakaké saka ing ngarsané, lan bakal diremuk; iya, uga pangéraning prejanjian. Lan sawisé prejanjian dianakaké karo dhèwèké, dhèwèké bakal tumindak kanthi cidra: awit dhèwèké bakal munggah, lan bakal dadi santosa kanthi rakyat kang sathithik. Dhèwèké bakal mlebu kanthi tentrem marang papan-papan kang paling subur ing wilayah mau; lan dhèwèké bakal nindakaké apa kang durung tau ditindakaké déning para leluhuré, utawa déning leluhur para leluhuré; dhèwèké bakal nyawuraké ing antarané wong-wong mau barang jarahan, lan rampasan, lan kasugihan: iya, dhèwèké uga bakal ngrancang reka-dayané nglawan benteng-benteng sing kokoh, nganti sawatara mangsa. Daniel 11:21–24.

Tembung “against” ing ukara pungkasan saka ayat-ayat iku sajatine tegesé “from,” lan ayat iku ngandika yèn Roma kafir bakal mrentah (ngramal piranti-pirantiné) “saka” bentengé (Kutha Roma) sajroning telung atus suwidak taun.

“AYAT 24. Panjenengané bakal mlebet kanthi tentrem malah menyang panggonan-panggonan ing propinsi kang paling subur; lan panjenengané bakal nindakaké apa kang durung tau ditindakaké déning para leluhuré, utawa déning leluhuré para leluhuré; panjenengané bakal mbagekaké ing antarané wong-wong mau barang rampasan, lan jarahan, lan kasugihan: ya, panjenengané bakal ngrancang akalé nglawan bètèng-bètèng, nganti sawatara mangsa.’

“Tatacara lumrahe kang biyèn ditindakake déning bangsa-bangsa, sadurungé jaman Rum, nalika nguwasani provinsi-provinsi kang aji lan wilayah kang sugih, yaiku lumantar perang lan panaklukan. Saiki Rum bakal nindakaké apa kang durung tau ditindakaké déning para leluhuré utawa para leluhur saka para leluhuré; yaiku nampa peparing-peparing panguwasa iki lumantar sarana tentrem. Adat kang sadurungé durung tau kaprunggu, saiki wiwit ditetepaké, yaiku para ratu ninggalaké karajané marang wong Rum lumantar warisan. Kanthi cara iki Rum dadi nduwèni provinsi-provinsi gedhé.”

“Lan wong-wong sing mangkono banjur mlebu ing sangisoring pangwasaning Rum padha olèh kauntungan kang ora sathithik saka ing kono. Wong-wong mau dipangruwat kanthi kabecikan lan kalembutan. Iku kaya déné bandha rampasan lan jarahan dipara-parakaké ana ing antarané wong-wong mau. Wong-wong mau direksa saka mungsuh-mungsuhé, lan padha ngaso ing katentreman lan kaslametan ana ing sangisoring pangayomaning kakuwasaning Rum.

“Kanggé pérangan pungkasaning ayat iki, Uskup Newton maringi pamanggih bab piranti-pratandha ramalan saka bètèng-bètèng, dudu nglawan bètèng-bètèng iku. Iki katindakaké déning bangsa Rum saka bètèng kang rosa, yaiku kuthaé kang ana ing pitu gunung. ‘Malah nganti satunggal mangsa,’ temtu tegesé sawijining mangsa kenabian, yaiku 360 taun. Saka titik pundi taun-taun iki kudu diwiwiti? Mbokmanawa saka prastawa kang katuduhaké ana ing ayat candhaké.”

“AYAT 25. Lan dhèwèké bakal nglairaké kakuwatané lan kekendelané nglawan ratu ing kidul kalawan wadya-bala gedhé; lan ratu ing kidul bakal katangèkaké kanggo perang kalawan wadya-bala kang gedhé banget lan rosa; nanging dhèwèké ora bakal bisa tahan: awit wong-wong mau bakal ngrancang siasat nglawan dhèwèké.”

“Lumantar ayat 23 lan 24, kita kabekta mudhun tekan sisih wektu sawisé prajanjèn antarané wong Yahudi lan wong Rum, taun 161 SM, menyang mangsa nalika Rum wis angsal panguwasa jagad raya. Ayat sing sapunika wonten ing ngarsanipun kita punika nampilaken sawijining kampanye ingkang kiyat nglawan raja sisih kidul, yaiku Mesir, lan kadadéan satunggaling paprangan ingkang wigati antarané bala-bala ageng lan prakosa. Punapa prastawa-prastawa kados mekaten punika saestu kalampahan wonten ing sajarah Rum kirang langkung ing wekdal punika?—Saestu kalampahan. Peperangan

punika inggih perang antarané Mesir lan Rum; lan paprangan punika inggih Paprangan Actium. Sumangga kita nyemak kanthi ringkes kaanan-kaanan ingkang ndadosaken tuwuhipun pasulayan punika.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 271–273.

Ing ayat-ayat ing ngisor iki, wektu sing wis katetepaké lan wekasané maneh dirujuk déning Daniel.

Lan dhèwèké bakal nglawan ratu ing sisih kidul kanthi ngobarake kakuwatan lan kendelé nganggo bala tentara kang gedhé; lan ratu ing sisih kidul bakal kaobong marang perang nganggo bala tentara kang gedhé banget lan rosa; nanging dhèwèké ora bakal bisa tahan, awit wong-wong bakal ngrancang pangawikan ala nglawan dhèwèké. Ya, wong-wong kang mangan saka bagéan olèhé dhahar bakal ngrusak dhèwèké, lan bala tentarané bakal mbludag; lan akèh wong bakal rubuh katumpes. Lan atiné kaloro ratu iki bakal tumuju marang piala, lan wong loro iku bakal celathu goroh ana ing sak méja; nanging iku ora bakal kasil, awit wekasané isih bakal ana ing wektu kang wus katetepake. Banjur dhèwèké bakal bali menyang nagarané kanthi kasugihan kang akèh; lan atiné bakal nglawan prejanjian suci; lan dhèwèké bakal tumindak kanthi rosa, banjur bali menyang nagarané dhéwé. Ing wektu kang wus katetepake dhèwèké bakal bali lan teka menyang sisih kidul; nanging ora bakal kaya kang kapisan, utawa kaya kang pungkasan. Daniel 11:25–29.

Ing bab wolung, Gabriel nedahaké yèn “chazon,” wahyu bab rong éwu limang atus rong puluh taun, bakal pungkasané tekan ing wektu sing wus katetepaké, lan sawisé iku mangsa sing dilambangaké déning “wektu wekasan” bakal diwiwiti. Ing pethikan iki, wektu sing wus katetepaké iku ya iku pungkasané telung atus sawidak taun nalika Roma kapir mréntah donya kanthi kakuwasan paling unggul. Ing pethikan iki ora ana “wektu wekasan,” amarga ora ana apa-apa sing disegel, sing bakal dibukak segelé ing pungkasané mangsa sajarah iku.

Ing Daniel bab wolu, wahyu bab “pungkasaning bebendu” iku, yaiku rong ewu limang atus rong puluh taun sing rampung ing wektu sing padha karo rong ewu telung atus taun, wis disegel nganti tekan “wektuning pungkasan,” amarga ing taun 1844, yaiku wektu sing wis katetepaké tumrap loro-loroné wahyu mau, pepadhanging malaékat katelu dibukak segelé. Ing Daniel sewelas, ayat telung puluh nganti telung puluh enem, ing pungkasan “bebendu kapisan” ing taun 1798, bakal ana sawijining mangsa sing digambaraké minangka “wektuning pungkasan,” nalika pepadhanging malaékat kapisan dibukak segelé. Mulané, ramalan wektu bab Roma kapir iku ora nduwèni wektuning pungkasan, nanging mung nduwèni wektu sing wis katetepaké, kang nandhakaké kapan telung atus sewidak taun iku rampung; nanging wektu sing wis katetepaké ing taun 1798 lan wektu sing wis katetepaké ing taun 1844, loro-loroné padha mbukak segel sawijining pekabaran sing kudu dingertèni ing mangsa sing digambaraké minangka “wektuning pungkasan”.

Roma kaudharaké kaya déné dipratandhakaké sacara profètis ana ing sajroning wektu profètisé. “Sak wektu, rong wektu, lan satengah wektu”, “patang puluh loro sasi”, “sewu rong atus sawidak dina”, lan “telung taun satengah” iku sapérangan saka warna-warna pralambang sing makili mangsa nalika kepausan mrentah sajroning Jaman Peteng. Mangsa

wektu sing nyambungaké gerakané kaum Millerit karo gerakané wong satus patang puluh papat ewu iku satus rong puluh enem taun. Satus rong puluh enem uga minangka pralambang saka sewu rong atus sawidak dina, amarga iku prasepuluhan utawa saprasepuluh saka cacah mau. Satus rong puluh enem taun wiwit saka pambrontakan taun 1863 nganti tumeka marang wektu sing katetepaké ing taun 1989, nandhani yèn taun 1989 iku wektu pepanggihané Allah karo umat-É ing akhir jaman.

Kita bakal nerusaké panaliten iki ing artikel sabanjuré.

“Kadospundi kita kedah nggolèki Kitab Suci? Punapa kita badhé ngancepake patok-patok piwulang kita siji-siji, lajeng ngudi supados sakabèhé Kitab Suci cocog kaliyan pamanggih kita ingkang sampun katetepaké, utawi punapa kita kedah nggawa gagasan lan pandhangan kita dhateng Kitab Suci, lan ngukur téyori-téyori kita ing saben sisih kanthi Kitab-kitab kasunyatan? Kathah tiyang ingkang maos lan malah mulang Alkitab, nanging boten mangertos kayektèn aji ingkang saweg dipunmulang utawi dipunpadosi. Tiyang sami ngugemi kalepatan, nalika kayektèn sampun kababar kanthi cetha; lan manawi piyambakipun kersa nggawa piwulangipun dhateng pangandikanipun Allah, lan boten maos pangandikanipun Allah manut pepadhanging piwulangipun piyambak, kanggé mbuktèkaké bilih gagasanipun leres, mesthi boten badhé lumampah wonten ing pepeteng lan kasideman, utawi ngopèni kalepatan. Kathah tiyang maringi teges dhateng tembung-tembung Kitab Suci ingkang cocog kaliyan pamanggihipun piyambak, lan kanthi panyimpangan teges dhumateng pangandikanipun Allah, piyambakipun nasaraké awake dhéwé lan ngapusi liyan. Nalika kita miwiti nyinau pangandikanipun Allah, kita kedah nindakaké kanthi manah andhap-asor. Sakehing sipat pamrih dhéwé, sakehing katresnan dhateng kaaslian pamanggih pribadi, kedah dipunsisihaké. Pamanggih-pamanggih ingkang sampun suwi dipunugemi boten kénging dipunanggep tanpa cacad. Karesikanipun tiyang Yahudi boten gelem nilar tradhisi-tradhisi ingkang sampun suwi mapan dados sabab karusakanipun. Piyambakipun sampun mantep boten badhé ningali cacad ing pamanggihipun piyambak utawi wonten ing tafsiranipun tumrap Kitab Suci; nanging sanadyan manungsa sampun suwi ngugemi pandhangan tartamtu, manawi pandhangan punika boten kasangga kanthi cetha déning pangandikan tinulis, punika kedah dipuncampakaké.”

“Wong-wong kang kanthi temen-temen ngudi kayekten ora bakal enggan mbabar pandangane supaya dipriksa lan dikritik, lan ora bakal nesu manawa panemu lan gagasane ditentang. Mangkono iku roh kang kita ugemi patang puluh taun kapungkur. Kita biyasa padha nglumpuk kanthi jiwa kebak beban, ndedonga supaya kita bisa dadi siji ing pracaya lan piwulang; awit kita padha sumurup bilih Kristus ora kabagi-kabagi. Siji prakara sawiji-prakara dijalaru pokok panyelidikan. Kekhidmatan ndadekake tandha patemon-patemon panyelidikan iku. Kitab Suci kabukak kanthi rasa ajrih-asih. Asring kita pasa, supaya kita luwih pantes kanggo mangertos kayekten. Sawisé pandonga kang tenanan, manawa ana sawiji prakara durung kasumurupan, prakara iku dirembug, lan saben wong mratelakake panemune kanthi bebas; banjur kita padha manèh sujud ndedonga, lan panyuwun kang tenanan minggah marang swarga supaya Gusti Allah paring pitulungan marang kita supaya kita bisa sasesanti, supaya kita dadi siji, kaya dene

Kristus lan Sang Rama iku siji. Akeh eluh kang mili. Manawa ana sadulur siji nyandhung sadulur liyane merga alon pangretine, awit ora mangertos sawijining ayat kaya panemune dhewe, wong kang disandhung iku sawisé iku bakal nyekel tangan sadulure, lan ngandika, ‘Aja kita gawe susahe Sang Roh Suci Allah. Gusti Yesus ana bebarengan karo kita; ayo kita ngreksa roh kang andhap-asor lan gelem diwulang;’ lan sadulur kang dipangandikani mau bakal mangsuli, ‘Ngapura aku, sadulur, aku wis tumindak ora adil marang kowé.’ Banjur kita padha sujud manèh ing mangsa pandonga liyane. Kita ngentèkaké akèh jam kanthi cara mangkono. Lumrahé kita ora sinau bebarengan luwih saka patang jam sapisan, nanging kadhangkala kabèh wengi kalampahan kanggo panyelidikan Kitab Suci kang khidmat, supaya kita bisa mangertos kayekten kang kanggo jaman kita. Ing sawatara kalodhangan, Roh Allah tumedhak marang aku, lan perangan-perangan kang angel dadi cetha lumantar cara kang wis katetepake déning Allah, banjur ana karukunan kang sampurna. Kita kabèh saiyeg saeka praya lan sajiwa.”

“Kula ngupaya kanthi temenan sanget supados Kitab Suci boten dipun pethèk utawi dipun pèngkokaken supados cocog kaliyan panemunipun sinten kemawon. Kula nyobi damel bedanipun sesaminipun kula dados sakèdhik-kèdhikipun kanthi boten ngrembag bab prakawis-prakawis ingkang namung gadhah wigati alit, ingkang bab punika wonten manéka panemu. Nanging, bebendu saben nyawa punika inggih nggawa kawontenan ing antawisipun para sadèrèk ingkang saged njawab pandonganipun Sang Kristus, bilih para muridipun dados satunggal kados dene Panjenenganipun kaliyan Sang Rama punika satunggal. Kadhangkala satunggal utawi kalih saking para sadèrèk kanthi kèkel nglajengaken nglawan pamanggih ingkang dipun aturaken, lan tumindak manut raos alamiing manah; nanging manawi watak semanten punika katingal, kula nyandhet panaliten kula lan nundha pasamuwan kula, supados saben tiyang gadhah kalodhangan sowan dhateng Gusti Allah wonten ing pandonga, lan tanpa pawicanten kaliyan tiyang sanès, nyinau prakawis ingkang dados pambedan punika, nyuwun pepadhang saking swarga. Kanthi atur paseduluran ingkang ramah kula padha pisah, kanggé pinanggih malih sanalika saged kanggé panaliten salajengipun. Kadhangkala pangwaosing Allah tumiba dhateng kula kanthi cetha sanget, lan nalika pepadhang ingkang cetha nglairaken titik-titik kayekten, kula sami nangis lan bingah sesarengan. Kula tresna dhateng Gusti Yésus; kula tresna dhateng sesami kula.”

“Ing dina-dina iku Gusti Allah nindakaké prakara-prakara kanggo kita, lan kayektèn iku dadi aji banget tumrap nyawa kita. Perlu menawa kasawijèn kita dina iki nduwèni sipat kang bakal tahan marang panggodhèning pacoban. Kita ana ing pasinaonipun Sang Guru Agung ing kéné, supaya kita kacawisaké tumrap pasinaon ing swarga. Kita kudu sinau nanggung kuciwa kanthi cara kang sarupa kaliyan Sang Kristus, lan piwulang kang diwulangaké lumantar iki bakal dadi wigati banget tumrap kita.

“Kita akèh piwulang kang kudu kita sinaoni, lan akèh, akèh banget kang kudu kita uwalaké saka pamulangan lawas. Mung Gusti Allah lan swarga waé kang tanpa luput. Wong-wong sing ngira manawa dhèwèké ora bakal tau kudu ninggal pandhangan sing wis ditresnani, lan ora bakal tau ana alesan kanggo ngowahi sawijining panemu, bakal kuciwa. Sajrone kita tetep nyekeli gagasan lan panemu kita dhéwé kanthi kekencengan

sing ora gelem luluh, kita ora bisa nduwèni kasawijian kang kanggo iku Kristus wus ndedonga.” Review and Herald, July 26, 1892.